

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 15. aprila 2010*

V zadevi C-542/08,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (Avstrija) z odločbo z dne 12. novembra 2008, ki je prispela na Sodišče 4. decembra 2008, v postopku

Friedrich G. Barth

proti

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, C. Toader, sodnica, C. W. A. Timmermans (poročevalec), P. Kūris in L. Bay Larsen, sodniki,

* Jezik postopka: nemščina.

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodni tajnik: M.-A. Gaudissart, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. februarja 2010,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za F. G. Bartha Laurer in Arlamovsky, odvetnika,
- za avstrijsko vlado E. Riedl, zastopnik,
- za češko vlado M. Smolek, zastopnik,
- za francosko vlado G. de Bergues, B. Cabouat in A. Czubinski, zastopniki,

- za italijansko vlado I. Bruni, zastopnica, skupaj s F. Arena, avvocato dello Stato,

- za poljsko vlado M. Dowgielewicz, zastopnik,

- za Evropsko komisijo V. Kreuzsitz in G. Rozet, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 39 ES in člena 7(1) Uredbe Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti (UL L 257, str. 2) ter načela učinkovitosti.

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med F. G. Barthom in Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (zvezno ministrstvo za znanost in raziskave) zaradi odločbe, s katero je bila njegova zahteva za poseben dodatek za delovno dobo zavrnjena zaradi delnega zastaranja.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

- 3 Člen 7(1) Uredbe št. 1612/68 določa:

„Delavec, ki je državljan države članice, v drugi državi članici zaradi njegovega državljanstva ne sme biti deležen drugačnega obravnavanja kot domači delavci v zvezi z zaposlitvenimi in delovnimi pogoji, predvsem glede plačila, odpovedi in, če bi postal brezposeln, glede vrnitve na delovno mesto ali ponovne zaposlitve.“

Nacionalna ureditev

- 4 Zakon o plačah iz leta 1956 (Gehaltsgesetz 1956, v nadaljevanju: GehG) v različici, objavljeni v BGBl. I, 109/1997, v členu 50a(1) določa:

„Redni univerzitetni profesor [...], ki je na teh delovnih mestih na avstrijskih univerzah [...] dopolnil petnajst let delovne dobe in ki je štiri leta prejemal dodatek za delovno dobo, določen v členu 50(4), izpolnjuje od dneva, ko je izpolnil omenjena pogoja, pogoje za pridobitev posebnega dodatka za delovno dobo, kar se upošteva pri izračunu pokojnine, pri čemer znesek ustreza višini dodatka za delovno dobo, določeni v členu 50(4).“

- 5 Z zakonom, objavljenim v BGBl. I, 130/2003, je bil členu 50a GehG dodan odstavek 4, ki določa:

„V izračunu petnajstih let delovne dobe, zahtevane v odstavku 1, so upoštevana obdobja dela:

- 1) po 7. novembru 1968 na primerljivem delovnem mestu na univerzi države, ki je ali katere pravna naslednica je odslej članica Evropskega gospodarskega prostora, ali

[...]“

- 6 GehG v različici, ki je veljala ob imenovanju tožeče stranke v postopku v glavni stvari (BGBl. 318/1973), je v svojem členu 13b(1) določala:

„Pravica do dajatve zastara, če se je ne uveljavlja v treh letih od dne, ko so bile opravljene storitve ali plačilo za izdatek, ki jo upravičujejo.“

- 7 Člen 169a GehG, ki je bil temu zakonu dodan z zakonom, objavljenim v BGBl. I, 130/2003, določa:

„1. Če aktiven, upokojen ali honoraren univerzitetni profesor dokaže obdobja dela iz člena 50a(4) v različici iz zveznega zakona, objavljenega v BGBl. I, 130/2003, ki jih je odslej treba upoštevati na podlagi tega zakona, je na njegovo zahtevo treba poseben dodatek za delovno dobo, določen v členu 50a, ustrezno uskladiti. Tak zahtevek lahko vložijo tudi nekdanji univerzitetni profesorji, če izpolnjujejo pogoje [...]

2. Uskladitev posebnega dodatka za delovno dobo ob uporabi odstavka 1 ima retro-aktivni učinek, a največ od 1. januarja 1994.

3. Zahtevki, vloženi na podlagi odstavka 1, so veljavni, če so bili vloženi pred polnočjo 30. junija 2004.

4. Za zahtevke s področja plač in pokojnin, nastale na podlagi uporabe odstavka 1 za obdobja pred 1. julijem 2004, se obdobje med 30. septembrom 2003 in 30. junijem 2004 ne šteje v triletni zastaralni rok, določen v členu 13b tega zakona [...].“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 8 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, nemški državljan, od 1. januarja 1975 do 28. februarja 1987 opravljala funkcijo univerzitetnega profesorja na univerzi Johann Wolfgang Goethe v Frankfurtu na Majni (Nemčija). Z začetkom veljavnosti 1. marca 1987 je bila imenovana za rednega profesorja na univerzi na Dunaju (Avstrija). Tožeča stranka je s tem imenovanjem pridobila tudi avstrijsko državljanstvo.
- 9 Ker obdobja dejavnosti tožeče stranke v postopku v glavni stvari na univerzi v Frankfurtu na Majni pri dodeljevanju posebnega dodatka za delovno dobo iz člena 50a(1) GehG niso bila upoštevana, zadevna oseba tega dodatka ni prejela.
- 10 Potem ko je avstrijski zakonodajalec ob upoštevanju sodbe z dne 30. septembra 2003 v zadevi Köbler (C-224/01, Recueil, str. I-10239) z zakonom, objavljenim v BGBl. I, 130/2003, spremenil GehG, je tožeča stranka z dopisom z dne 2. marca 2004,

naslovljenim na univerzo na Dunaju, zahtevala uskladitev posebnega dodatka za delovno dobo, da bi se upoštevalo obdobje, v katerem je opravljala funkcijo na univerzi v Frankfurtu na Majni. Odločba, izdana ob koncu tega upravnega postopka, je v členu 1 določala, da tožeča stranka ob upoštevanju navedenega obdobja lahko zahteva posebni dodatek za delovno dobo od 1. januarja 1994. Vendar je bilo v členu 2 te odločbe določeno, da bi uskladitev tega dodatka s členom 1 glede plačila učinkovala od 1. oktobra 2000.

11 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari, ki izrecno izpodbija le člen 2 te odločbe, v tožbi, vloženi pred predložitvenim sodiščem, ne oporeka datumu, od katerega, kakor je bilo ugotovljeno v členu 1 te odločbe, lahko zahteva uskladitev posebnega dodatka za delovno dobo. V bistvu trdi, da uporaba določbe o zastaranju v členu 2 iste odločbe ni v skladu s pravom Skupnosti, zlasti s členom 39 ES.

12 Glede na to, da je za rešitev spora potrebna razlaga prava Skupnosti, je Verwaltungsgerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali uporaba določbe o zastaranju, ki predvideva triletni zastaralni rok za posebne dodatke za delovno dobo, za katere je bil delavec migrant v primeru, kot je ta v postopku v glavni stvari, prikrajšan na podlagi nacionalnega pravnega položaja, ki ni v skladu s pravom Skupnosti, pred [zgoraj navedeno sodbo Köbler], pomeni posredno diskriminacijo delavcev migrantov v smislu člena 39 ES in člena 7(1) Uredbe [...] št. 1612/68 ali omejitev prostega gibanja delavcev, ki je zagotovljena v teh določbah?

2. V primeru pritrdilnega odgovora na prvo vprašanje: Ali člena 39 ES in 7(1) Uredbe [...] št. 1612/68 v primeru, kot je ta v postopku v glavni stvari, nasprotujeta uporabi takšne določbe o zastaranju posebnih dodatkov na delovno dobo, za katere je bil delavec migrant pred izdajo [zgoraj navedene sodbe Köbler] prikrajšan na podlagi nacionalnega pravnega položaja, ki ni v skladu s pravom Skupnosti?

3. Ali načelo učinkovitosti v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, v zvezi z uveljavitvijo preteklih pravic do posebnih dodatkov na delovno dobo, ki so bile kratene s kršitvijo prava Skupnosti na podlagi jasno izraženih nacionalnih pravnih predpisov, preprečuje uporabo določbe o zastaranju, ki predvideva triletni zastaralni rok?“

Vprašanja za predhodno odločanje

- 13 Predložitveno sodišče s temi vprašanji, ki jih je treba preučiti skupaj, v bistvu sprašuje, ali pravo Unije nasprotuje ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki za zahtevke za plačilo posebnih dodatkov za delovno dobo – za katere je bil delavec, ki je izvrševal svojo pravico do prostega gibanja, pred izdajo zgoraj navedene sodbe Köbler prikrajšan zaradi nacionalne zakonodaje, ki ni bila v skladu s pravom Skupnosti – določa triletni zastaralni rok.

- 14 Treba je spomniti, da je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Köbler v bistvu odločilo, da je treba člen 39 ES in člen 7(1) Uredbe št. 1612/68 razlagati tako, da nasprotujeta dodelitvi posebnega dodatka za delovno dobo, do katerega so bili na podlagi določbe, kot je člen 50a GehG v različici, ki je veljala pred spremembo z zakonom, objavljenim

v BGBl. I, 130/2003, upravičeni le univerzitetni profesorji, ki so petnajst let delovne dobe dopolnili na avstrijskih univerzah.

- 15 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je Republika Avstrija izpolnila obveznosti iz te sodbe s tem, da je z zakonom, objavljenim v BGBl. I, 130/2003, členu 50a GehG dodala odstavek 4, naveden v točki 5 te sodbe. Zahtevek za izplačilo posebnega dodatka za delovno dobo, ki je sledil tej zakonodajni spremembi, je na podlagi člena 13b(1) GehG podrejen triletnemu zastaralnemu roku, v konkretnem primeru podaljšanemu za obdobje devetih mesecev, navedeno v členu 169a(4) GehG.

- 16 V zvezi s tem je treba spomniti, na eni strani, da v okoliščinah zadeve v postopku v glavni stvari tak zastaralni rok pomeni postopkovno pravilo glede pravnega sredstva, katerega namen je varovanje pravic, ki jih ima posameznik, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, na podlagi prava Unije. Na drugi strani pravo Unije ne ureja vprašanja, ali države članice v takih okoliščinah lahko določijo zastaralni rok.

- 17 Zato mora pravni red vsake države članice urediti taka postopkovna pravila, če ta pravila niso manj ugodna od tistih, ki veljajo za podobna nacionalna pravna sredstva (načelo enakovrednosti), in če v praksi ne onemogoča ali znatno otežuje uveljavljanja pravic, ki jih daje pravni red Unije (načelo učinkovitosti) (glej v tem smislu sodbo z dne 17. novembra 1998 v zadevi Aprile, C-228/96, Recueil, str. I-7141, točka 18 in navedena sodna praksa).

- 18 Glede na ti načeli je torej treba preučiti vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče.

- 19 V zvezi z načelom enakovrednosti je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso to načelo zahteva, da se vsa pravila glede pravnih sredstev brez razlikovanja uporabljajo za pravna sredstva, ki temeljijo na kršitvi prava Unije, in tista, ki temeljijo na kršitvi nacionalnega prava (sodba z dne 26. januarja 2010 v zadevi *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, ZOdl., str. I-635, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 20 Da bi se preverilo, ali je načelo enakovrednosti v zadevi v postopku v glavni stvari spoštovano, je torej treba preučiti, ali poleg določbe o zastaranju, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki velja za pravna sredstva, s katerimi se v nacionalnem pravu zagotavlja varstvo pravic, ki jih imajo upravičenci na podlagi prava Unije, obstaja določba o zastaranju, ki velja za pravna sredstva v nacionalnih zadevah, in ali se ti določbi o zastaranju glede na njun predmet in bistvene elemente lahko štejeta za podobni (glej v tem smislu sodbo z dne 16. maja 2000 v zadevi *Preston* in drugi, C-78/98, ZOdl., str. I-3201, točka 49, in zgoraj navedeno sodbo *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, točka 35).
- 21 Takoj pa je treba spomniti, da se, kot je razvidno iz spisa, predloženega Sodišču, določba o zastaranju, kot je ta v členu 13b GehG, uporablja tako za pravna sredstva, ki v nacionalnem pravu zagotavljajo varovanje pravic, ki jih imajo upravičenci na podlagi prava Unije, kot za pravna sredstva nacionalnega prava. Očitno je torej, da so pravila o zastaranju, ki veljajo za ti vrsti pravnih sredstev, enaka.
- 22 Sicer pa, kot so v stališčih, predloženih Sodišču, navedle vlade, je izjema, ki izhaja iz določbe, kot je člen 169a(4) GehG, ki dopušča podaljšanje zastaralnega roka za devet mesecev, le v korist pravnih sredstev, ki v nacionalnem pravu zagotavljajo varovanje pravic, ki jih imajo upravičenci na podlagi prava Unije.

- 23 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari in Komisija pa v bistvu trdita, da morajo univerzitetni profesorji, ki so delovno dobo vsaj delno dopolnili na univerzah držav članic zunaj Republike Avstrije, drugače kot profesorji, ki so celotno delovno dobo dopolnili v tej državi članici, na podlagi člen 169a(1) GehG vložiti zahtevek za izplačilo posebnega dodatka za delovno dobo. Tak položaj naj bi pomenil tudi, da ima določba o zastaranju, kot je ta v postopku v glavni stvari, področje uporabe, ki je za pravna sredstva, ki v nacionalnem pravu zagotavljajo varovanje pravic, ki jih imajo upravičenci na podlagi prava Unije, večje kot za pravna sredstva v nacionalnih zadevah.
- 24 Po mnenju tožeče stranke v postopku v glavni stvari in Komisije ta ima določba o zastaranju glede profesorjev, ki so celotno delovno dobo dopolnili v Avstriji, namreč učinke le v redkih in posebnih primerih, ko na primer deli plač zainteresiranih oseb zaradi napake niso bili izplačani, te pa v predpisanem času niso vložile zahtevka za preverjanje njihovega položaja. Nasprotno pa naj bi bila uporaba določbe o zastaranju za profesorje, ki so vsaj del delovne dobe dopolnili na univerzah v državah članicah zunaj Republike Avstrije, sistematična.
- 25 Taka okoliščina pa nikakor ne dopušča zaključka, da v bistvu obstajata dve določbi o zastaranju, ki se jih ne sme šteti za podobni.
- 26 Kot namreč v bistvu trdijo avstrijska, italijanska in poljska vlada, zahtevka ni treba vložiti le profesorjem, ki so vsaj del delovne dobe dopolnili na univerzah v državah članicah zunaj Republike Avstrije, ampak ga morajo vložiti tudi profesorji, ki so celotno delovno dobo dopolnili v tej državi članici in za katere posebni dodatek za delovno dobo ni bil pravilno izračunan. Zato se nujnost vložiti zahtevek v bistvu nanaša na vse

profesorje, za katere so bila pravna pravila o dodeljevanju tega dodatka uporabljena napačno in ki želijo, da bi bila storjena napaka popravljena, ne glede na to, ali gre za napako, storjeno na podlagi nacionalnih določb ali pa določb prava Unije, ki bi jih nacionalni organi morali uporabiti neposredno.

27 V teh okoliščinah se določbe o zastaranju, kot je ta, ki jo izpodbija tožeča stranka v postopku v glavni stvari, ne sme šteti za neskladno z načelom enakovrednosti.

28 V zvezi z načelom učinkovitosti je Sodišče presodilo, da je s pravom Unije združljiva določitev razumnih prekluzivnih rokov za vložitev pravnih sredstev zaradi pravne varnosti zainteresirane osebe in zadevnega organa. Ti roki namreč dejansko ne onemogočajo ali čezmerno otežujejo uveljavljanja pravic, ki izhajajo iz pravnega reda Unije. V zvezi s tem je nacionalni triletni prekluzivni rok razumen (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Aprile, točka 19, in sodbo z dne 24. marca 2009 v zadevi Danske Slagterier, C-445/06, ZOdl., str. I-2119, točka 32 in navedena sodna praksa).

29 Ker Sodišču niso bile predstavljene posebne okoliščine, se določbe o zastaranju, kot je ta, ki jo izpodbija tožeča stranka v postopku v glavni stvari in ki določa triletni zastaralni rok, ki je lahko podaljšan za devet mesecev, ne sme šteti za neskladno z načelom učinkovitosti.

30 Dejstvo, da učinki zgoraj navedene sodbe Köbler segajo do datuma začetka veljavnosti zadevne določbe, tej razlagi ne nasprotuje, saj teh učinkov Sodišče ni časovno omejilo. Uporabe postopkovne določbe, kot je zastaralni rok v postopku v glavni stvari, se namreč ne sme zamenjati z omejitvijo učinkov v sodbi Sodišča, v kateri je

odločalo o razlagi določbe prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 15. septembra 1998 v zadevi Edis, C-231/96, Recueil, str. I-4951, točki 17 in 18).

- 31 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari in Komisija pa poudarjata, da je avstrijski zakonodajalec z jasno zakonodajno določbo izključil upoštevanje delovne dobe, opravljene na univerzah v državah članicah zunaj Republike Avstrije.
- 32 Po njunem mnenju morajo univerzitetni profesorji, ki dokažejo delovno dobo, pridobljeno na teh univerzah, v teh okoliščinah računati s tem, da njihovim zahtevkom za priznanje obdobja za poseben dodatek za delovno dobo ne bo ugodeno. Avstrijski zakonodajalec naj bi torej ravnal tako, da je univerzitetne profesorje, ki bi načeloma imeli pravico do tega dodatka, odvrnil od tega, da pravočasno uveljavljajo to pravico.
- 33 Vendarle je treba poudariti, da pravo Unije državi članici ne prepoveduje določitve prekluzivnega roka za zahtevek za pridobitev posebnega dodatka za delovno dobo, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki ni bil dodeljen, s čimer so bile kršene določbe prava Unije, čeprav ta država članica ni spremenila nacionalnih pravil za uskladitev s temi določbami. Položaj bi bil drugačen le, če ravnanje nacionalnih organov skupaj z obstojem prekluzivnega roka povzroči, da oseba nima nobene možnosti za uveljavljanje svojih pravic pred nacionalnimi sodišči (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Aprile, točki 43 in 45).
- 34 Take okoliščine pa ni mogoče uveljavljati v zadevi v glavni stvari.

- 35 Zlasti uporaba zastaralnega roka osebi, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, prejetja dodatka, ki ji ni bil dodeljen, s čimer so bile kršene določbe prava Unije, ne onemogoča popolnoma (glej po analogiji sodbi z dne 2. februarja 1988 v zadevi Barra in drugi, 309/85, Recueil, str. 355, točka 19, in z dne 9. februarja 1999 v zadevi Dilexport, C-343/96, Recueil, str. I-579, točka 37).
- 36 Sicer pa iz spisa, predloženega Sodišču, ni razvidno, da bi se zoper tožečo stranko v postopku v glavni stvari tak zastaralni rok uveljavljal zaradi napačnih informacij, ki so ji jih namerno dali pristojni nacionalni organi (glej po analogiji sodbo z dne 1. decembra 1998 v zadevi Levez, C-326/96, Recueil, str. I-7835, točka 34). Kot pravilno navaja francoska vlada, se dejstva, da je prej obstajala jasna zakonodaja, ki je nasprotovala pravu Skupnosti, ne sme enačiti z dajanjem takih napačnih informacij, sicer bi bila – in to v nasprotju z navedbami v točki 33 te sodbe – v okoliščinah, kot so v zadevi v postopku v glavni stvari, onemogočena vsakršna uporaba zastaralnega roka.
- 37 Nazadnje, glede dela, v katerem se vprašanja za predhodno odločanje nanašajo tudi na razlago člena 39 in člena 7(1) Uredbe št. 1612/68, je treba poudariti, da se uporaba zastaralnega roka v okoliščinah, kot so te v zadevi v postopku v glavni stvari, zaradi istih razlogov, kot so navedeni v točkah od 21 do 26 te sodbe, ne sme šteti za posredno diskriminatorno glede delavca v smislu teh določb.
- 38 Položaj univerzitetnih profesorjev, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, je treba namreč šteti za primerljiv s položajem univerzitetnih profesorjev, ki so celotno delovno dobo dopolnili v Avstriji in katerih posebni dodatek za delovno dobo glede

na določbe nacionalnega prava ni bil izračunan pravilno. Očitno je torej, da se ti dve kategoriji univerzitetnih profesorjev v bistvu obravnava enako.

- 39 Očitno je tudi, da uporaba zastaralnega roka v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, sama po sebi ne pomeni omejitve prostega gibanja delavcev v smislu člena 39 ES. Uporaba tega zastaralnega roka namreč vpliva na možnost prejetja posebnega dodatka za delovno dobo za obdobje, ki je v celoti že izteklo. Zato ne more ovirati ali odvrniti delavca, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, od izvrševanja njegove pravice do prostega gibanja, saj možnost za prejetje tega dodatka za nazaj ni odvisna od izbire delavca glede izvrševanja teh pravic (glej v tem smislu sodbo z dne 27. januarja 2000 v zadevi Graf, C-190/98, Recueil., str. I-493, točka 24).
- 40 Poleg tega ni indica, po katerem bi uporaba zastaralnega roka v okoliščinah, kot so te v zadevi v postopku v glavni stvari, delavca, kot je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, v določenem trenutku v preteklosti ovirala ali odvrčala od izvrševanja njegove pravice do prostega gibanja. Kot je razvidno iz zgoraj navedene sodbe Köbler, je sama zavrnitev dodelitve posebnega dodatka za delovno dobo zainteresirani osebi, če je ta izvrševala te pravice, pomenila omejitev prostega gibanja delavcev v smislu člena 39 ES.
- 41 Zato je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da pravo Unije ne nasprotuje ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki za zahtevke za plačilo posebnih dodatkov za delovno dobo – za katere je bil delavec, ki je izvrševal svojo pravico do prostega gibanja, pred izdajo zgoraj navedene sodbe Köbler prikrajšan zaradi nacionalne zakonodaje, ki ni v skladu s pravom Skupnosti – določa triletni zastaralni rok.

Stroški

- ⁴² Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Pravo Unije ne nasprotuje ureditvi, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki za zahtevke za plačilo posebnih dodatkov za delovno dobo – za katere je bil delavec, ki je izvrševal svojo pravico do prostega gibanja, pred izdajo sodbe z dne 30. septembra 2003 v zadevi Köbler (C-224/01) prikrajšan zaradi nacionalne zakonodaje, ki ni v skladu s pravom Skupnosti – določa triletni zastaralni rok.

Podpisi